

Korondon jártunk szerdán, október 17-én, hogy saját szemünkkel lássuk, mi történik a **szemétátrakó és -tömörítő állomással**,
[amelynek építését az eredeti helyen folytatják](#)

– egy lakóövezet kellős közepén. Arról kérdeztük a Sórét utca lakóit, hogy mit szólnak hozzá, hogy érzik magukat, miben bíznak, ha még bíznak egyáltalán. A közhangulat mindenesetre elkeserítő, már csak név és arc nélkül vállalják véleményüket.

Három ház van a szemétátrakó közvetlen közelében, **az egyik a [Séra Zoltáné](#)**, [aki a nevére vállalta a pereket](#),

és miután elvesztette azokat, el is költözött Magyarországra. Szomszédja tavalyelőtt fejezte be a házat, a másik ház is eléggé újnak fest. „De ki más akarna ide építeni, ha ez egyszer meglesz?” – kérdi nyugtalanul. Váratlanul érte a munkálatok folytatása, így emlékezik vissza:

– Valamit dolgoztak, nem tudom mit, 3-4 napja már nem láttam őket. Nekiszöktek, áskáltak egy csomót, villanytáblát szereltek fel, hoztak valami csöveket. A konténer, a wc nem volt ott ezelőtt, azzal a géppel dolgoztak – int a markológép felé. Majd folytatja: egy olyan jó hetet, két emberke csak... Kérdeztem őket, de nem voltak beszédes formájukban.

Ki a franc szeretné ilyen a kapu elejébe?

Volt az a fórum

, felhívtak, nyugtattak. De ki hiszi el, hogy egy szemétrakodó néhány méterre a házadtól nem fog zavarni? Mi korondi cuccokat készítünk, itthon dolgozunk a kapun belül, ebből élünk, hogyan érintene?!

Még mindig reménykedünk, hogy nem lesz. Ha a törvény megengedi a házak közé építeni, akkor az olyan kell legyen, hogy ne zavarjon. A forgalom engem nem fog zavarni, csak hogy lehessen élni mellette, különben más megoldás nincs... el kell menni. S ha az ember az élet munkáját belerakta a házába, s el kell menjen, az nem egy szép dolog, az senkinek se jó.

Ez egy hosszas kimenetelű dolog, nem jár le egy év alatt, s utána éled az életed tovább... nem tudom... egy huszonéves könnyebben tovább lép, de az ötvenhez közelebb már nem. (...) **Ha ez megépül, és nem lehet mellette élni**

, akkor sajnos el kell menni, s erre lelkileg szép lassan fel kell készülni, ami nagyon nehéz. Azt a pár évet, amit még élünk, azt olyan helyen kell, hogy ez ne forduljon többet elő.”

Akinek az a véleménye, hogy ez jó dolog, az költözzön ide

Megtudjuk tőle, hogy Séra felesége még ott lakik a házban, a fiának az autója van a kapun belül. „Sajnos az övük a család tönkrement, aztán, hogy miért... Nagyon sokat gondolkodtunk mi is a családdal, hogyha meglesz... Kártérítés nem fekszik kézen. **Nincs amiért pereskedni, hát láttuk.** (...) Persze, hogy támogattuk Sérát, nem csak 3-4 család, hanem többen, de sajnos nem hozta meg a várt eredményt.

Ha a törvény ezt megengedi, akkor **vagy rossz a törvény vagy pedig mi nem tudunk eleget.** Persze, nem szeméttel, de hány órát dolgoznak, mekkora a zaj? Nekünk az lett volna a legjobb, ha párbeszéd útján meg lehetett volna oldani, hogy elvigyék más helyre, s ide építsenek egyéb valamit,
ami hasznosabb Korondnak

.

Egy turisztikai központnak, mint Korond, kellett ez ide? Nem csak minket érint, ezt a néhány családot és az utcát, hanem az egész falut. A mi ellenkezésünk nem abban nyilvánul meg, hogy valakivel személyeskedek, hanem abban, hogy elmondom: engem ez zavar. Kell legyen egy megoldás, ami megfelelő számunkra is. Azt látom, hogy ha csak bosszúskodunk, veszekedünk, ellenkezünk az emberekkel, akkor ugyanazt kapjuk vissza. Lehet, álmodozó vagyok, de hiszem, hogy minden emberben van egy kicsi jó”.

A szomszédban folytatjuk, ahol a tulajdonosok épp nincsenek otthon, de a hozzátartozók végigkövették az eseményeket, ők is érdemben hozzá tudnak szólni. Egy idősebb nő, egy fiatalember és egy fiatalasszony nyilatkozik szerre, kis idő múltán Séra Zoltán fia is csatlakozik

a beszélgetéshez.

Az idősebb nő kezdi: „Azt mondta tavasszal (Katona Mihály polgármester – szerk. megj.), **tudj a, hogy hibázott, de azon van minden erejével, hogy jóvá tegye** ezt a dolgot, megakadályozza akárhogy is, hogy ezt megépítsék ide. Meg van akadályozva... Minden nap jönnek ide. Most ástak, betonoztak valamit. Oda is, ide is építettek volna, arra az udvarra a fiataloknak egy házat, de nem adták meg az engedélyt.

A házon sem mertünk mozdítani azóta, mert kinek, minek? Egy műhelyt, egy fásszínt nem lehetett csinálni. Ki volt plakátolva, amikor tartották a sajtótájékoztatót, hogy a **polgármester minket ugye megbüntetett tízezer lejre**

, mert az ajtó helyett ablak vagy valami ilyesmi volt az épület hátsó felén. Na, de még azóta sincs meg, mert minek? Ha el kell innen menni, akkor minek?”

A fiatalabbik nő megjegyzi „Azt se tudja az ember, hogy mire számítsen, mert azt se mondták meg konkrétan, hogy mi lesz itt. Csak annyi, hogy építkeznek, hogy szemétdolog lesz. Nem tudunk semmit.”

– El vagyunk intézve – teszi hozzá az idősebb nő.

Közben megjelenik a színen Séra Zoltán fia.

Kártérítést ígértek-e? – kérdezzük. Nevetnek. **„Fenyegetést ígértek, perelve van a ház, a telek** – válaszol Séra fia. – Éppen ma (okt. 17-én) volt a tárgyalás a házzal kapcsolatban, érvényteleníteni akarják az engedélyeket. A lebontást, azt ugye visszavonták, de azt el is veszítettük, azt a pert.”

Közben telefonon beszélnek a tulajdonosnővel. „Annyit mondjon maga, annyit tudunk, amennyit ők is látnak” – hallatszik át a hangja.

Helyette folytatja az idősebb asszony: „Se nem értesítettek, se semmi, hogy fognak neki, csak jöttek és fogtak neki, nem törődik senki. Nincs nekünk erőnk, pénzlehetőség ahhoz, hogy... Nincs mit hozzafűzni. Kitől kérjen az ember, hogy megint tárgyalásba fogjunk? Kivel szemben? Nem lehet a tanáccsal szemben. **Most már megtanultuk: úgyis azt csinálnak, amit akarnak.**

Megmondták elejétől fogva, hogy fölösleges, mert úgyis az lesz.”

Hogy mennyi pénzt költöttek?

Nehéz azt kiszámolni, mondják, mert nagyon sokan segítettek, támogattak. Ki száz lejjel, ki ötvennel, ki ötszázzal, volt aki ezer lejt adott. **„Ugye minden tárgyalás 5000 lejbe került, az utolsó 25 ezerbe.”** Összesen tizennyolc tárgyalás volt. De volt, hogy elmentünk, s nem is volt semmi” – mesélik.

Megint szóba jön a korábban emlegetett büntetés, többet tudunk meg Séra fiától róla: a polgármester állítólag kiküldött egy hattagú bizottságot, hogy úgy van-e a ház, ahogy az engedélyben. Garázs lett volna a ház mellett, de nem merték felépíteni, hogy lehet, úgyis el kell költözni, ezért ajtó helyett ablak lett. Kaptak tízezer lej büntetést a tulajdonosok.

Azért mert haragudott rá a polgármester, bosszúságból – szól közbe a fiatal nő. Az idősebb nő elmondása szerint a tulajdonos férfi megkérdezte a polgármestert, hogy **mit csinált volna a helyükben, és azt mondta: azt, amit ti.**

„Ezekkel nincs mit kezdeni” – nyugtázza keserűn.

Hányan fogtak össze?

A mellette álló fiatalember válaszol nekünk: „**Körülbelül tíz ember, a Sórét utca lakói, a közeli**

iek. Amelyik messzebb van, azt már nem érdekelte. Volt, aki nem adta a nevét, mert tudták, hogy a polgármester bosszúskodik. Egyedül Séra Zoli adta a nevét, az ő nevében ment mindenki perre, de hát a háza is ráment, ki tudja lebontassák-e, mi lesz.”

Nem bontatják le, de az engedélyeket újra kell csináltatni – szól közbe Séra fia. „Előbb volt az engedély, mint a telekkönyv, félév eltéréssel. Csak itt úgy ment annak idején, hogy **fogjál neki, s mi megadjuk az engedélyt**

.
Nekifogtunk, megadták, csak minket elfogtak.

Amúgy Korondon, ha körbenéznénk, a házak fele így épülhetett” – meséli a per háttérét.

Közbeszól az idősebb nő, javaslata van hozzánk: olyasmit írhatnánk, hogy mi lesz ezekkel az emberekkel, mert itt el kell hagyni az otthonokat. – **Te laknál-e itt? A házat még el se tudja adni, mert ki költözik ide?** Pedig muszáj

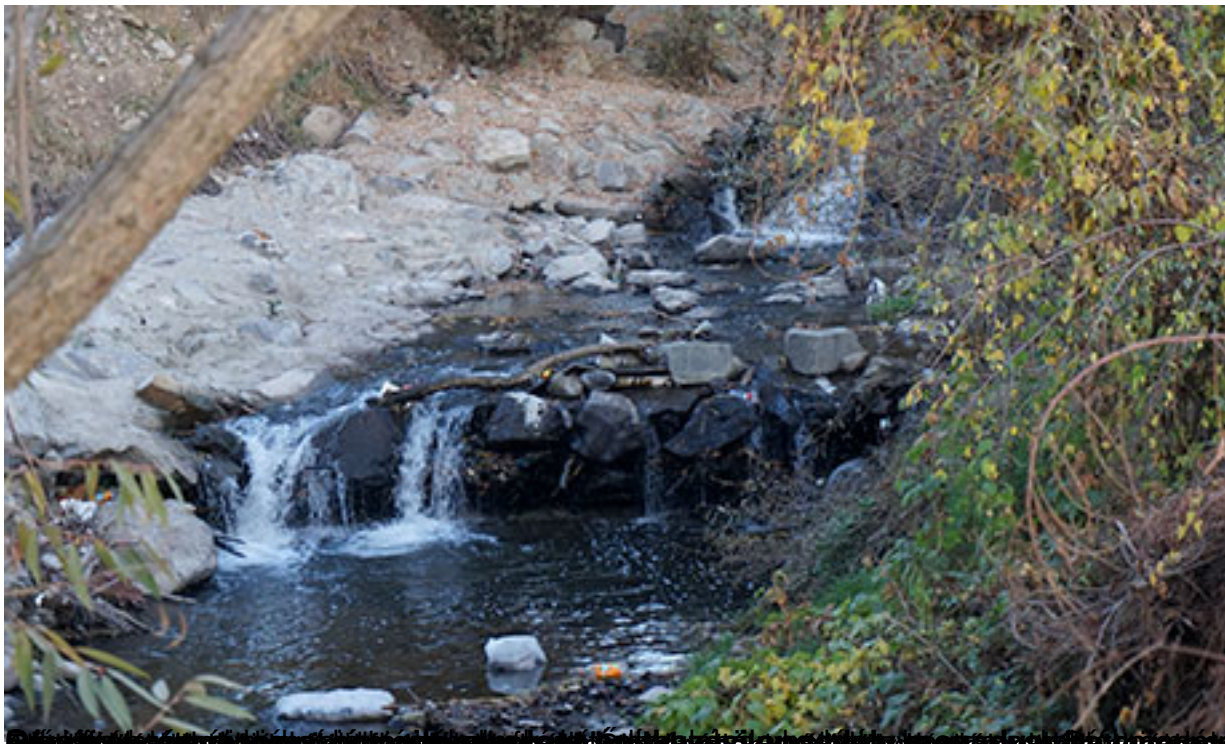
valahova elköltözzön, mert a gyermek egészségét nézi - mondja.

Az első két évben esetleg fognak vigyázni a tisztaságra, hogy lássa a falu, hogy milyen érdemes volt megépíteni – jegyzi meg a fiatalasszony, akitől gyorsan visszaveszi a szót az idősebb: „Kétméteres kertet csinálnak, s fákat fognak ültetni, **de a levegőbe nem megy fel a szag?**” Azt mondta volt Zólya úr, a projektmenedzser, szakállas úriember, hogy annak nem lesz szagja.

Velünk senki nem közölt senki semmit.

Akkor ők kijöttek, hogy nyertek, folytathatják a munkálatokat, pedig azelőtt talán nem is volt környezetvédelmi engedély. **Hogy honnan kaptak, ez a kérdés. Ott is bényaltak?** A patak ugyanott van s a házak se mentek el, nincsen kerekük, hogy eltaszítsuk. Vagy ha már nyertek, fogtak is neki, hát ki szólítsa őket fel? Ki néz utána?”.

Sémikeppen nem jó, az biztos.

– mondja nekünk egy másik asszony, akivel még összefutunk véletlenül az utcán. Ő is a Sóréten lakik, csak a hídon túl.

„Próbáltunk aláírásokat gyűjteni, peres ügy is volt, de nem lett semmi belőle. Nem értesítettek minket, csak jött a gép és írja a táblán is, hogy meg kell legyen márciusig. **Nehéz lesz, ha kocsi kocsit ér, nem beszélve a szagról.**

Nem tudom, hogy a környezetvédelem is hogyan engedi.

Itt a víz, minden... Érthetetlen, komolyan, de nincs mit tennünk ellene. Elég sok pénzt összegyűjtöttünk s mi is adtunk, nem is egyszer. Mindenki nem egyformán állt hozzá, de ezer lej körül volt családonként” – árulja el nekünk, mielőtt tovább siet a tyúkjaihoz, amiket az utcában tart.

Hazafelé menet éppen a nemrég elhunyt **Páll Ágoston, Unesco-díjas fazekasmester** festői szépségű székely kapuját, az udvarán kiállított fazekastárgyait fényképeztük, amikor megszólít egy hang:

– Mellettünk vagy ellenünk?

– teszi fel a kérdést egy kedves fiatalember, aki épp teszi be a kaput. Név nélkül hajlandó nyilatkozni, amikor azt mondom, mi mindig az emberek mellett vagyunk. A többiek is csak így

mertek nyilatkozni, jegyzem meg neki.

– Nem csodálom. **Ezek képesek tönkretenni az életünket** – felel és a hivatal irányába bök a fejével.

– Nem tudjuk, hogy mi lesz, ez a legrosszabb. Már most tönkre van menve az út, nem lehet levegőt venni a portól, amit az építkezésre járó kamionok felfvernek. Mi lesz, ha nap mint nap érkeznek a szeméttel teli teherautók? – teszi fel a költői kérdést.

– Vége a korondi turizmusnak. Ez egy turisztikai település. Az egy dolog, hogy mi itt élünk, megszokjuk esetleg, de azt a vendégek is észre fogják venni, hogy szemetes autók szelik át a falut. **A szemétnek szaga van** – válaszol a kérdésére. Hozzáteszi, nem hiszi, hogy le lehetne zárni úgy a kamionokat, hogy a szemet bűze ne szivároгjon ki belőle.

Ez az átrakodó meg fog épülni, csak azt nem tudjuk, milyen következménye lesz ránk nézve. **B úz, szenny, zaj, forgalomnövekedés valószínű**
. Sok fiatal az utcából keresi, hogy tudna elköltözni, mennek külföldre, már nem itt tervezik a jövőjüket – festi még sötétebbre a helyzetet.

Hova lehet meg fordulni,

ha az ember nem akar egy szeméttelp szomszédságában ébredni? – kérdi elkeseredetten.

Nem először halljuk a kérdést, de a válasz most is elmarad. Ahogy arra is, hogy **miért nem lehetett máshova költöztetni vagy miért éppen lakóövezetbe tervezték a telepet.**

Értjük, hogy a közérdek néha áldozatokkal jár, de tényleg nem lehetett volna ezt másképp rendezni? Mert a Sórét utca megkérdezett lakóinak egyöntetű az álláspontja:

ők ezt nem akarták, de hiába ellenezték, úgyis végrehajtják a dolgot, átgázolva rajtuk

. Mi most hazamegyünk, de ők maradnak és tehetetlenül nézik végig a folyamatot, ami ellen küzdöttek. Hogy ez miért kellene érdekeljen? Mert ha velük megtörtént, és nem tesszük szóvá, akkor velünk, veled is bármikor megtörténhet.

Handwritten text: *Handwritten text: ...*